

Sygn. akt VU 558/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant stażysta Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku K. D. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

o emeryturę

na skutek odwołania K. D. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

z dnia 23 kwietnia 2013 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje K. D. (1) prawo do emerytury poczynając od dnia(...) roku.

Sygn. akt VU 558/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 kwietnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. odmówił wnioskodawcy K. D. (2) prawa do emerytury. W uzasadnieniu wskazał, że wnioskodawca nie udowodnił wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Od decyzji powyższej K. D. (2) odwołał się w dniu 24 kwietnia 2013 roku. Wniósł o przyznanie żądanego prawa z uwagi na to, iż przepracował wymagane 15 lat w warunkach szczególnych.

Na rozprawie w dniu 17 października 2013 roku wnioskodawca sprecyzował odwołanie, wnosząc o zaliczenie do pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia od 1 marca 1979 roku do 30 kwietnia 1981 roku w Zakładzie (...) w T. M.. należącym do K. G. oraz od 26 października 1987 roku do 31 grudnia 1988 roku w Zakładzie Usługowym (...) w T. M.. należącym do W. T. na stanowiskach spawacza.

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

K. D. (2), urodzony w dniu (...), złożył w dniu 4 marca 2013 roku wniosek o przyznanie emerytury.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1-3 w aktach ZUS)

Na dzień 1 stycznia 1999 roku skarżący udowodnił staż pracy wynoszący ponad 25 lat. Niekwestionowany przez ZUS okres zatrudnienia wnioskodawcy w warunkach szczególnych wynosi 13 lat, 8 miesięcy i 17 dni.

Wnioskodawca przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, ale zgłosił wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE na dochody budżetu państwa.

(okoliczności niesporne)

W okresie od 1 marca 1979 roku do 31 maja 1981 roku wnioskodawca był zatrudniony w Zakładzie (...) w T. M., należącym do K. G.. W świadectwie pracy wystawionym wnioskodawcy pracodawca podał, że był on zatrudniony na stanowisku montera – spawacza instalacji c.o., wodnokanalizacyjnych i gazowych.

(dowód: świadectwo pracy k. 5 w aktach ZUS)

W trakcie zatrudnienia w Zakładzie (...) w T. M., wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako spawacz i wykonywał prace związane ze spawaniem elektrycznym i gazowym. W zakładzie tym pracowali monterzy, pomocnicy i spawacze. Wnioskodawca był zatrudniony jako spawacz. Wnioskodawca spawał rury i piece centralnego ogrzewania. Ponadto ciął rury palnikiem. Elementy do spawania były przygotowywane przez pomocników, a wnioskodawca tylko spawał. Innych czynności wnioskodawca nie wykonywał.

(dowód: zeznania świadka K. G. k. 29, zeznania wnioskodawcy k. 29 w zw. z k. 13 odwrót w aktach sprawy)

K. G. nie wystawił wnioskodawcy świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

(okoliczność niesporna)

W okresie od 26 października 1987 roku do 31 grudnia 1988 roku wnioskodawca był zatrudniony w Zakładzie Usługowym (...) w T. M., należącym do W. T.. W świadectwie pracy wystawionym wnioskodawcy pracodawca podał, że był on zatrudniony na stanowisku montera – spawacza.

(dowód: świadectwo pracy k. 7 w aktach ZUS)

W trakcie zatrudnienia w Zakładzie Usługowym (...) w T. M., wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako spawacz. Wnioskodawca spawał gazowo i elektrycznie. Wnioskodawca spawał rury i piece centralnego ogrzewania. W ww. zakładzie pracy pracowało 5 instalatorów c.o. i 2 spawaczy. Innych czynności wnioskodawca nie wykonywał.

(dowód: zeznania świadka M. G. k. 29, zeznania wnioskodawcy k. 29 odwrót w zw. z k. 13 odwrót w aktach sprawy)

W. T. nie wystawił wnioskodawcy świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

(okoliczność niesporna)

Przy zaliczeniu do pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia od 1 marca 1979 roku do 30 kwietnia 1981 roku oraz od 26 października 1987 roku do 31 grudnia 1988 roku, łącznie z okresami niekwestionowanymi przez organ rentowy, staż pracy wnioskodawcy w takich warunkach wynosi łącznie więcej niż 15 lat.

(okoliczność niesporna)

Sąd Okręgowy zważył i ocenił co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia

1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Ustęp 4 art. 32 stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy (w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2012 roku) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Brak takiego świadectwa nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.), obecnie rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412), dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Spór pomiędzy stronami, w związku z zarzutami podniesionymi przez wnioskodawcę w odwołaniu, ograniczał się do faktu, czy ma on wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, w dniu (...) roku ukończył 60 lat i zgłosił wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE na dochody budżetu państwa.

Dokonując ustaleń w zakresie rodzaju prac wykonywanych przez wnioskodawcę w okresach od 1 marca 1979 roku do 30 kwietnia 1981 roku w Zakładzie (...) w T. M., należącym do K. G. oraz od 26 października 1987 roku do 31 grudnia 1988 roku w Zakładzie Usługowym (...) w T. M., należącym do W. T. Sąd oparł się na zeznaniach świadków M. G. i K. G. oraz na zeznaniach samego wnioskodawcy.

Z zeznań powyższych wynika, jakie konkretnie prace wnioskodawca wykonywał w spornych okresach i w jakim wymiarze czasu pracy pracował. Będąc zatrudnionym we wskazanych zakładach pracy wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako spawacz i wykonywał prace związane ze spawaniem elektrycznym i gazowym. Wnioskodawca spawał rury i piece centralnego ogrzewania. Ponadto ciął rury palnikiem. Elementy do spawania były przygotowywane przez pomocników, a wnioskodawca tylko spawał. Innych czynności wnioskodawca nie wykonywał.

W zeznaniach tych nie ma sprzeczności, są one logiczne i spójne. Organ rentowy nie przedstawił w toku postępowania żadnych dowodów, które pozwoliłyby na podważenie wiarygodności złożonych zeznań.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie budzi zatem żadnych wątpliwości, że wnioskodawca wykonywał we wskazanych wyżej okresach zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace wymienione w Wykazie A Dziale XIV, poz. 12 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, tj. prace przy spawaniu elektrycznym i gazowym. Okres tej pracy wynosi łącznie ponad 15 lat.

W związku z tym, że wykazany przez wnioskodawcę okres pracy w warunkach szczególnych wynosi więcej niż 15 lat, stwierdzić należało, iż spełnia on wszystkie wymagane prawem warunki do uzyskania prawa do emerytury zgodnie z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.